

[Gerda Møller]

set på så mange områder: når man indfører noget, som først er frivilligt, ender det med at blive en tvang.

Men i dag skulle det jo dreje sig mere om det principielle, og dér mener jeg, det først og fremmest må være naturligt at sætte fokus på børnene og spørge os selv, om ikke det er påkrævet at tage hele vor indstilling over for børn og samfund op til nyvurdering, fordi den politik, der hidtil har været ført over for vore børn, tilsyneladende ikke har været den rigtige. Man kan spørge og skal også spørge, om det egentlig er flere offentlige pasningsordninger, der er brug for, eller om ikke det snarere er en politik, som skaber bedre betingelser for, at familien kan bære sit ansvar og løse sine opgaver ud fra princippet om frihed i valget af livsform og kultur.

Det konservative folkeparti er ikke i tvivl på dette område: vi mener, det er forældrene, der er brug for i langt højere grad, end forældrene selv er klar over det. Hvis vi vil skabe bedre kår for næste generation, må vi betragte børnene som en så vigtig del af familien, at det kræver en indsats af forældrene igennem en kortere eller længere tid at have ansvaret for deres børns opvækst og opdragelse.

Jeg siger ikke hermed, at vi kan undvære daginstitutioner som pædagogisk og social foranstaltning, hvis familien og i særlig grad kvinden skal have frie valgmuligheder, og hvis den enlige mor eller far eller den, der har en ægtefælle med en beskeden indtægt, skal have mulighed for at tjene penge til livets opretholdelse. Men vi vil gerne have os frabadet, at samfundet betragter både børn og voksne som nogle individer, man kan behandle, som man finder for godt.

Vi betragter altså de forskellige pasningsordninger, vi har her i samfundet, som en serviceforanstaltning, det er op til forældrene selv at gøre brug af. Men det, vi er skeptiske over for, er, at man mange steder, når man sender sine børn til disse institutioner, er nødt til at affinde sig med, at børnene bliver ofre for en bestemt holdningsbearbejdelse. Visse mennesker, visse pædagoger og også visse politikere, mener, at der skal en sådan holdningsbearbejdelse til. Desværre har jeg ikke det helt nøjagtige citat, men jeg tror, det var på Danmarks lærerhøjskole, hvor den tidligere undervisningsminister holdt et foredrag, og dér sagde hun bl. a., at hvis man

skulle have sin socialistiske politik igennem, måtte man udnytte de revner og sprækker, der findes i det borgerlige samfund.

Når man læser de publikationer igennem, der er kommet fra de fire arbejdsgrupper, som igennem de senere år har beskæftiget sig med børns opvækstforhold, må man også være en lille smule skeptisk. Der er egentlig kun tre arbejdsgrupper, men jeg tager U 90 med, fordi den har været så stærkt fremme i debatten, og fordi U 90 går ind for både holdningspåvirkning og større lighed. De tre andre grupper er dem, der har beskæftiget sig med barnets stilling i samfundet før skolealderen, med skolestarten og med børn og kultur. Jeg skal ikke citere ret meget fra dem – der kunne citeres mange, mange ting – jeg kan bare citere det, der står om, at det ikke kan være rimeligt fortsat at bygge på den idé, at alene forældrene har ansvaret for børnenes opdragelse, når langt den overvejende del af barnets vægentid tilbringes i en institution. Videre hedder det, at det er nødvendigt, at børn og unge frigøres fra en række traditionelle forestillinger, som bl. a. findes hos forældrene.

I disse citater og i den tidligere undervisningsministers udtalelse ligger der jo ikke ligefrem en styrkelse af familiens opdragelsesfunktioner. Tværtimod går alle disse udtalelser ud på at svække familiens opdragelsesfunktion til fordel for institutionsopdragelsen.

Heroverfor vil vi i det konservative folkeparti meget hellere være med til at give forældrene deres selvtilid og deres autoritet som opdragere tilbage ved at fortælle dem, at de naturligvis selv kan både udvikle og stimulere deres børn, hvis de ønsker det.

Da jeg sad i aftes og tænkte på, hvad jeg skulle sige under denne debat, rodede jeg i nogle papirer og fandt en meget interessant udtalelse, som jeg ikke skal forholde folketinget og tilhørerne at stifte bekendtskab med. Det er en udtalelse fra den verdensberømte amerikanske børnelæge dr. Benjamin Spock, som jo har været den fri opdragelses profet i alverdens lande, men som nu erkender, at han har været helt galt afmarcheret. Han siger (Berlingske Tidende for den 24. januar 1974):

»I det 20. århundrede er forældre blevet overtalt til at tro, at de eneste, der sikkert vidste, hvordan børn skal behandles, er